

Zacher Gábor

Amikor a gyerek azt mondja, hogy „Apa, szeretnék veled beszélni!” vagy „Apa, szeretnék neked valamit mutatni!”, az lehet, hogy csak valami hülye játék a számítógépben, ami nem feltétlenül érdekel minket, de akkor se azt mondjuk, hogy „fiam, nem érek rá, nem látod, meccs van, híradó van, olvasok”, bármi egyéb. „Anya szeretnék veled beszélni!” „Fiam, mosnom/fznöm/takarítanom kell...” Nem. Ez pontosan olyan, mint a halál, meg a hasmenés. Ha menni kell, hát menni kell. Le kell mindent tenni, nincs az a híradó, nincs az a meccs, ami ennél fontosabb lenne, mert a gyerek kétszer fog ilyet mondani, harmadjára nem fog hozzánk fordulni azzal, hogy ezeket a kéréseit vagy kérdéseit, ötleteit, vagy bármit megpróbálja bemutatni nekünk. És elmegy. És eltávolodik, és úgy fogunk együtt élni a családi kubatúrában, a lakáson belül, mint az idegenek. Apa, anya, gyerek, látszatra csupa szív, szeretet, mint a Mézga család, de valójában nem ismerik egymást, mert egymással hátnak élik az életüket vagy ki-ki „a saját számítógépében.